

Брака му деле'а деветъ руди овни,
Сестри му деле'а пребъло-то руво,
Снахи му деле'а шарени чораби.

233.

Сонце зайде затъ гора зелена,
Затъ гора ꙗ ковилъ детелина,
Во ковилъ ꙗ църква заградена,
Во църква ꙗ юнакъ и девойка.
Попъ 'и венчатъ, нунко люто кълнитъ :
„Венчели съ, не съ кердосале,
Кука брале, кало прафъ на тѣпанъ,
Чеда стекле како вѣрбе грозѣ,
Цутъ цутиле како ясеникъ,
Завѣрзиле какъ вѣрбино грозѣ!“

234.

Кира попова.

Съ разболела Кира попова,
Време лежала деветъ години,
Ми искинала деветъ постели,
Деветъ постели, десетъ позглавѣ.
Ми ъ прашаше нейдзина майка :
„Киро ле, Киро, ей мила керко!
Каже ми, каже що грехой имашъ,
Що грехой имашъ, що толку лежишъ?“ —
„Дейди майко-ле, мила ле майко!
Ясъ да ти кажамъ що грехой имамъ :
Сумъ запалила деветъ одаи
Деветъ одаи съ деветъ младенца :
Сумъ запалила до деветъ тѣрла
До деветъ тѣрла съ руди яганца ;
Сумъ запалила деветъ амбари
Деветъ амбари бѣла чеинца.
Кога гореше бѣла ченица,
Дур' на небеси пламенъ гореше ;